

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinum

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

§. 3. Singulare adjumentum est, ad actionum perfectionem Dei
præsentiam animo circumferre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

§. 3.

Singulare adjumentum est,
ad actionum perfectionē
Dei præsentiam animo
circumferre.

Resp. ad
inerr. 25.
12.
Fovenda
Dei præ-
sentia.

S Basilius rectè advertit Au-
licum, qui Principem amat,
& reveretur, huic rei studere u-
nicè, ut, quod oculis sui Princi-
pis gratius esse cognoscit, cæte-
rorum judicijs posthabitis, con-
tinuò constanterque exequatur:
id ipsum fiet, si Deus ut iudex qui
de operibus nostris cognoscit, &
iudicium fert, ante oculos nostros
obversetur. Hinc ipsemet dixit
Abrahamo: *Ambula coram me, &
esto perfectus*; & Sponsa in Canti-
cis; *Pone me sicut signatulum su-
per cor tuum, & sicut signaculum su-
per brachium tuum*; cor cogitatio-
num, affectionum fons est; bra-
chium operum nostrorum in-
strumentum, utraque sua esse vult,
utque arcule & bulgæ aut saccu-
lo sigillum alicujus appositum, o-
stendit eum dominum esse pe-
cuniæ aut supellestilis; quæ in il-
lo reconditæ sunt: ita vult Deus
omnium motuum cordis, & cor-
poris Dominus agnosci. Hæc
Dei præsentia animo altius im-
pressa ad instar solis est, qui ra-
dijs suis totum locum, quem per-

vadit, illuminat, & præsentem
oculis, quod eripuere tenebræ,
spectandum exponit: unde fit ut,
si aliqua ob turpitudinem & de-
formitatem gravium virorum
conspicibus indigna esse loci
Dominus arbitretur, ea continuò
amoveat, eorumque conspici-
bus suffuretur; in nobis operatur
bene apprehensa Dei præsentia:
Aulicus qui coram Rege compa-
ret, aut Comædus, qui coram illo
personam aliquam sustinere de-
bet, omnem oris totiusque cor-
poris habitum & conformatio-
nem, motus ipsos, & gestus an-
tè ad speculum explorat, ne vel
minimum quid elabatur aut se in-
gerat quod oculos Regis possit
offendere: ita quisquis à Deo
maximo exiguis etiam in rebus o-
peribusque spectari se, & ad un-
guem usque excuti seridè cogitat,
si tantum Numen reveretur & a-
mat, cavet sedulò ne vel minima
actione locutionemvè, ejus læ-
dat aspectum, benevolentiamque
diminuat aut avertat.

Quoniam verò excellentes, &
heroicæ actiones rariùs occur-
runt, & minorum exercendarum
singulis ferè horis se dat occasio;
propterea monebat Moniales
suas B. Magdalena à S. Josepho
Carmelitana, ut his potius perfe-
ctè obeundis, quàm alijs præstan-
tiorum expectandis occasionibus
attenderent; vitam alioquin no-
stram

14.
Minutis
potius at-
tenden-
dum,
quàm ex-
pectanda
Heroica.

stram absque virtutum exercitatione & profectu abiturum: Deū in minoribus fidelitatem, curamque majorum gratiarum ad nobiliores virtutes exercendas largitione compensare; juxta illud Evangelicum, *Quia in paucis fuisti fidelis, & qui fidelis est in minimo, in majori quoque fidelis erit.* Post mortem deinde illa uni ex suis monialibus se videndam dedit, atque inter cetera dixit, Animam Deū amantem si videret quantum sibi deperat, defectu attentionis, & cooperationis ad Dei gratiam excitantem, tantum inde dolorem hausuram, ut ex ejus magnitudine mortem sibi accerferet. Qui in minimis aequè ac magnis accuratè Dei voluntatem faciunt, ad Angelos imitatione propiùs accedunt, qui aequale implendæ voluntatis divinæ studium in omnibus adferunt; neque curant, qua in re occupentur, sed an quod ab illis exigit Deus, perfectè exquantur: ministri ejus, qui faciunt voluntatem ejus. Res sanè stupore digna, aliquem tantæ esse audaciæ, ut dum Deum præsentem & spectantem animo apprehendit, & velut coràm intuetur; audeat nihilominus vel minimum opus contra ejus voluntatem aggredi; idem enim est ac si Deo diceret: Domine Deus, video equidem hoc tibi displicere & te mihi offensum iri, si hoc fecero;

quia tamen voluptatis sensu rapior, & vim mihi, ut tuæ voluntati obsecundem, inferre nolo; rogo ut etiam hac vice patientiam mecum habeas, si tuo beneplacito præfero, quod mihi collibitum est.

Viros sanctos legimus minima quæque ad perfectionis regulam exegisse, atque aded, quantum patiebatur humana infirmitas, in omni cogitatione, & sermone motuque corporis decorum servare conatos, ut nunquam nisi ex subreptione quadam illos exorbitare contingeret, quod de S. Antonio, & nostris temporibus de S. P. N. Ignatio literis proditum est.

Neque est quod hanc exactitudinem homini impossibile esse arbitremur; rectè enim S. Bernardus ait, Deum, qui sublevat infirmitatem nostram, semper præsentem esse, neque in alio aequè omnipotentiam suam ostendere, quàm dum eos, qui sperant in illo, & ad eum recurrunt, omnipotentes facit: sed & S. Augustinus explicans illa Psalmistæ verba, *Terra dedit fructum suum*: ad divinam quidem misericordiam pertinere ait, ut terra nostra bonum fructum proferat, & obstantes spinas auferat; sed illam semper ad beneficium istud nobis præstandum promptam paratamque esse; imò nos prævenire: atque

15.
Cum facili sit juvante Deo perfectè agere.
Serm. 85.
in Cant.

Psal. 66.

14.
Stultitia præ se facientium, quod intelligunt Deum velle,

In 1. Reg.

que adeò ad illam continuò recurrendum esse, si ad bene agendum attenti & accurati esse velimus. Neque excusabiles nos esse putat S. Gregorius; quod enim Dei præsentis cogitatio nobis excidat & difficilis ejus continuatio videatur, hoc à culpa nostra procedere, qui in custodia cordis, & sensuum negligentes sumus, oculos huc illuc jacimus, aures rebus vani audiendis apertas præbimus, multum & incircumspectè loquimur, & in comedendo, & dormiendo voluptatem captamus, & post hæc omnia ad familiarem Dei præsentiam putamus admitti. S. Bernardus notat dictū, *Audi Israël, & tace*, ut significetur; taciturnitatem & cum hominibus silentium aditum ad familiaritatem cum Deo aperire: unde monens Hugonem novitium, ut colloquia cum propinquis fugeret, causam addit; quia dum aurem implent, mentem evacuant: ob quam etiam causam, dum cum matronis Romanis seu nimia deferentia, seu delectatione S. Francisca Romana tempus obsumit, ingenti alapa ab Angelo suo percutitur; quòd ad Dei præsentis considerationem citius animum non revocasset, ejusque non implorasset auxilium.

16.
Si tacitè
cum Deo
agamus.

17.
Cujus defectu peccavit Adā.

Rationem cur in actionibus nostris tam sæpè peccemus si à S. Thoma postulemus, responde-

bit procul dubio id esse ob duplicem defectum, attentionis, & invocationis divini auxilij. Adam ait peccasse defecto luminis in eligendo, quod illi non defuisset, si attentus ad id quod agendum proponebatur, lumen ad eligendum quod erat melius, à Deo postulasset; quod dum omittit, in illam calamitosam pomi comestionem lapsus est: idem de Eya ratiocinatur S. Chrysostomus, quæ ubi per etum pomi consecutionem divinitatis, à demone insinuatæ & suggestæ fortiter apprehendisset, nihil aliud mente obversans, vetitum fructū ori admovit & comedit: addit S. Thomas nimio desiderio obtinendæ divinitatis impeditum fuisse mentis ejus oculum, ne ad præceptum Dei reflecteret, & at-

tenderet. Angelos etiam prævaricatores ex inconsideratione peccasse arbitratur, dum ad bonum propriū nimia cupiditate feruntur, nec attendunt aliud longè sublimius bonum esse, ad quod proprium & particulare bonum illos referre oporteret. Hinc Cajetanus monet, dum aliquid agimus, imitandos operarios, qui regulam aut amussim vel perpendiculum adhibent, ut opus illis conformetur; Angelumque dum ad regulam à Deo sibi datam ut ad ultimum supremumque finem suas

volunt.

voluntates referret, non attendit, & bono proprio, ac si ultimum illud esset, firmiter adhærescit, à Deo idcirco alienatum, & in se recurvum, æternâ ruinâ miserè sese involuisse. Quod malum ut declinarent Apostoli, audierunt à Christo duo illa verba: *Vigilate, & orate*: quasi diceret: Considerate primò quid agendum & omitendum, & quia ad hoc egetis lumine, orate, ut illud de cælo affulgeat; ne obscuratus nimio voluntatis impetu intellectus, defectu considerationis, in exitium cum illa vos rapiat.

§. 4.

Considerationi præsentia divinae adjungendum in actionibus motivum charitatis.

18. **H**oc monet Apostolus: ut *Agendum ex motivo charitatis.* Omnia nostra in charitate fiant. Hoc se maximi facere S. Gertrudi significavit Christus, & minimas actiones charitatis sigillo & caractere insignitas, magni pretij esse apud æternum tribunal asseruit: atque hujus rei ratio ex ipsius charitatis naturâ petenda est: fides enim, & spes, ut notat S. Thomas, etsi in Deum tendant, semper tamen ad nos ipsos, bonumque nostrum reflectuntur. Nam ex fide veritatum æterna-

rum cognitio ad nos redit: ex spe boni alicujus expectatio animus delectat, & sustinet: charitate totus homo in Deum abitur, in illo figitur, & tanquam in centro suo conquiescit: hinc fit, ut actio à sola charitate profecta, ut notat Nazianzenus, divinû quidpiam hauriat, & quodammodo Deificetur. Optat proinde sanctus Chrysostomus nos ad omnes omnino actiones hoc Deo placèdi desiderium studiosè adferre & potissimam beatitudinis nostræ in hac vita partem in hoc puncto consistere, hancq; debere esse omnium actionum nostrarum amussim & regulam arbitratur.

Sanctus vero Bernardus oculo simplici & puro intentionis nostræ in omni actione veritatem & charitatem perpetuas comites assignat; illam, ut eligat quod Deo gratius; hanc ut in ea actione nihil aliud quam Deo placere desideret; & quo desiderium fuerit intentius, eò meliorem futuram dicit, Deoque acceptiorem. Hoc observasse videtur Joannes Soto Societatis nostræ Religiosus, officio factior, qui morti proximus acum suam, qua usus fuerat in vestibus nostrorum consuendis, tradi sibi postulavit, ut cum ea de vita decederet, & tumulo clauderetur: dicebatque sperare se hac velut clave cælum sibi aperiendû, eam se Christo offerre velle, quod

Nnn quid-

19. Et aliarum virtutum. Sib. Dei præc.